

Є науковці, які вважають ці терміни синонімами, але автор не погоджується із цими поглядами. Юридичний світогляд можна кваліфікувати як уявлення людини про світ де всі явища, що відбуваються у соціумі є залежними від державно-правової діяльності, виховання, освіти, тобто є продуктом державного волевиявлення.

Ще К.Каутський та Ф. Енгельс у роботі «Юридичний соціалізм» писали, що у «класичному світогляді буржуазії» – місце божественного права посіло право людини, місце церкви посіла держава і що економічні та суспільні відносини, котрі раніше, будучи санкціоновані церквою, вважались створенням церкви і догми, тепер уявлялись заснованими на праві створеними державою; виникло уявлення, начебто правові норми зобов'язані своїм виникненням не економічним фактам, а формальним настановам, запроваджуваним державою [2,с. 496].

В результаті проведеного дослідження з'ясовано, що правовий світогляд – є частиною правової ідеології; має соціально-природний характер; зорієнтований на соціальні можливості людини, що покликані задовольняти її природні потреби.

Головною засадою правового світогляду є повага до прав інших осіб.

Література:

1. Рабінович П. М. Права людини та їх юридичне забезпечення. (Основи загальної теорії права та держави) : навч. посіб. / П. М. Рабінович. – К., 1992.
2. Маркс К. Соч. / К. Маркс, Ф. Энгельс. – Изд. 2-е. – М., 1961. – Т. 21.
3. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університету права – 2016. – № 4.
4. Щербак В.Г. Управління персоналом підприємства: Наукове видання. / В. Г. Щербак – Харків: Вид. ХНЕУ, 2005. – 220 с.
5. «Human rights: theory and practice» Peer-reviewed materials digest (collective monograph) published following the results of the First International educational and scientific forum (Poland, January 23-28, 2017) – London: IASHE, 2017. – 184 p. // Kulak N. Natural rights: methods of protection – pp. 12-15.

УДК 340.0

ПРАВОСВІДОМІСТЬ В ПРАВОВІЙ СИСТЕМІ ОСВІТИ

Студент Д.К.Бугай гр. БП-1-13

Наук. керівник к.н.з держ.управ. Кулак Н.В.

Київський національний університет технологій та дизайну

Правосвідомості як явищу приділено багато уваги науковців [1-6]. Ця категорія знаходиться у тісному зв'язку з правом, та є складовою частиною механізму правового регулювання.

Правлсваідомість визначається як одна із форм суспільної свідомості, образ правового світу, який сприяє суб'єкт, але цей погляд не збігається із оригіналом [1]. Загальновідомо, що правосвідомість є неодмінною складовою частиною структури правової культури суспільства, яка залежна від менталітету соціуму [1].

Основні функції правосвідомості:

- пізнавальна (інформаційна);
- оціночна (аксіологічна);
- регулятивна (установча).

В процесі реалізації вищезазначених функцій забезпечується сприйняття правової реальності, активний вплив на неї з боку суб'єктів правовідноси.

Головне призначення правосвідомості як компонента правової системи суспільства полягає у перетворенні інформації, що надходить від правової системи до суб'єкта правової діяльності і навпаки.

Інформаційний обмін в сфері правосвідомості здійснюється в рамках юридичного впливу, або сприйняття суб'єктами правової реальності (змісту юридичних прав і обов'язків), в сфері юридичних категорій, концепцій, почуттях, емоціях.

Таким чином, набувач правової інформація прив'язується до конкретних відносин, які виникають в конкретній ситуації, та до потреб і інтересу суб'єкта права.

Загальновідомо, що правосвідомість найбільш консервативний елемент правової системи. Процес зміни правосвідомості вимагає тривалого часу. Але ця зміна необхідна, як запорука створення моральних засад (справедливості, обов'язковості, солідарності, взаємодопомоги, толерантності) правосвідомості цивілізованого типу.

Несформованість правосвідомості суспільства є відображенням незавершеного пороцесу формування правової системи. Цей факт свідчить також і про незрілість суб'єктів правової діяльності, що призводить до сбою правової системи країни.

Формування сталої системи правосвідомості має проходити під системним керівництвом держави в рамках розробленої правової ідеології, яка забезпечить отримання суб'єктів правових відносин спроможних підтримувати правопорядок та формувати нові форми прав та обов'язків, що зявляються в процесі еволюції суспільства, а також будуть вміти відстоювати свої права та соціальні гарантії навіть в суперечках із державними органами влади [8].

Література:

1. Ямбушев Ф. Ш. Правовое сознание в механизме правового регулирования общественных отношений : дисс. ... канд. юрид. наук. — М., 2003.
2. Фарбер И. Е. Правосознание как форма общественного сознания. — М., 1963.
3. Остроумов Г. С. Правовое осознание действительности. — М., 1968.
4. Лукашева Е. И. Социалистическое правосознание и законность. — М., 1973.

5. Сапун В. А. Социалистическое правосознание и реализация советского права. — Владивосток, 1984.
6. Бура Н. А. Функции общественного правосознания. — К., 1986.
7. Соколов Н. Я. Профессиональное сознание юристов. — М., 1988.
8. Кулак Н.В. Актуальні питання правового статусу добровольчих формувань в Україні./ Н.В. Кулак // Часопис Київського університету права – 2016. – № 4.
9. Байниязов П. С. Правосознание и российский правовой менталитет // Правоведение. — 2000. — № 2.

УДК 340

СПІВВІДНОШЕННЯ ЗЛОЧИНІВ В ЗАЛЕЖНОСТІ ВІД СТУПЕНЯ НЕБЕЗПЕЧНОСТІ ДЛЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН

Студент Д.К.Бугай гр. БП-1-13
Наук. керівник к.н.з держ.управ. Кулак Н.В.
Київський національний університет технологій та дизайну

Злочин це суспільно небезпечне винне діяння, передбачене Кримінальним кодексом України (далі ККУ).

Злочин є вчинком людини, якому притаманні фізичні та психологічні властивості. Фізичні - рух або його відсутність, використання закономірностей навколишнього світу. Психологічні - прояв свідомості й волі, певна мотивація поведінки, її цілеспрямованість [1].

На відміну від інших вчинків людини, злочин за своєю соціальною сутністю є посяганням на ті відносини, що склалися в суспільстві та відображають його найважливіші інтереси, внаслідок чого охороняються законом про кримінальну відповідальність.

Щоб виник злочин необхідно:

- 1) діяння;
- 2) суспільна небезпека,
- 3) винність,
- 4) наявність статті в КК України, що передбачає відповідальність за таке діяння.

Діяння виражається в дії, або в активній формі поведінки, чи у бездіяльності (пасивна форма поведінки) [2].

Злочин як свідомий вольовий вчинок людини має бути виражений у конкретній дії або бездіяльності. Думки, погляди, переконання, що не дістали свого вираження в актах дії або бездіяльності, як би вони не суперечили інтересам суспільства, злочином визнаватися не можуть.

Виною є психічне ставлення особи до вчиненої дії чи бездіяльності та її наслідків, виражене у формі умислу або необережності. Вина — категорія